

Zelfverloochening

***‘Als iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf
en neme dagelijks zijn kruis op en volge Mij’ (Luk. 9:23).***

Met deze woorden sprak de Heer een belangrijk beginsel uit van de Christelijke wandel. Hij was de eerste ware Mens Die het uitsprak. Waarom? Omdat Hij gekomen was om voor ons zelfverloochening mogelijk te maken. Zolang men niet van zichzelf verlost is, kan men onmogelijk zichzelf verloochenen. Heeft men zijn eigen leven niet verloren, dan heeft men zichzelf lief, dan zoekt men zichzelf, het eigen ik zit dan op de troon en men maakt zichzelf tot een middelpunt van alles.

De zonde van de mens was opstand tegen God; hij verklaarde zich onafhankelijk om zijn eigen wil te kunnen doen en op hetzelfde ogenblik was hij slaaf van de zonde en van zichzelf. Uit die toestand moet hij verlost worden, dan zal hij in afhankelijkheid van God zichzelf kunnen verloochenen. Daarvoor is Christus gekomen. Zijn dood en Zijn opstanding zijn de vernietiging van deze slavernij. Wie in Hem gelooft, is met Hem gestorven en heeft dus zijn eigen leven verloren; hij is met Hem opgestaan en heeft dus een nieuw leven ontvangen. Nu is hij geen slaaf meer en hoeft hij daarom zijn eigen wil niet meer te gehoorzamen. Hij is vrij om God te dienen. Hij is afhankelijk van God. Hij kan door de kracht van God zichzelf verloochenen.

Het is van belang dat wij deze dingen overdenken. Er wordt veel over zelfverloochening gesproken, maar weinigen komen er werkelijk toe om zichzelf te verloochenen. Bij velen ligt de reden erin dat zij de kracht en de uitgestrektheid van het werk van de Heer Jezus niet begrijpen. Zolang men dat niet verstaat, voelt men zich altijd in meerdere of mindere mate gebonden en is men dus niet in staat zichzelf prijs te geven. Als men echter dit begrepen heeft, is het onze roeping geworden in praktijk te brengen, wat wij in Christus bezitten. Wij worden opgeroepen als gestorvenen en opgestanen met Christus te wandelen. Wij hebben ons leven verloren, omdat Christus voor ons stierf; wij staan niet meer in onszelf maar in Hem voor God; maar nu moeten wij in de wandel ons leven verliezen. En dat is een dagelijkse oefening.

Omdat wij nog op aarde zijn, woont het vlees nog in ons en dit wil het tegenovergestelde van wat God wil. Onze natuur is zelfzuchtig. Alles wat de Heer van ons vraagt, is in strijd met onze natuurlijke wil. Dat vlees nu, die natuur moet door ons ten onder gehouden, die wil moet verloochend worden. En dat niet alleen in grote dingen, o nee, het allermeeste in de kleine bijzonderheden van het dagelijkse leven. In de binnenkamer, in het huisgezin, in één woord overal, te allen tijde en onder alle omstandigheden moet men zichzelf verloochenen. In alle dingen kan men zichzelf zoeken of zichzelf verloochenen. Iedere dag, ieder moment is er gelegenheid om, door niet zichzelf te zoeken, te laten zien dat men echt God wil dienen.

Daarvoor zijn geen gaven nodig; dat kan een ieder op de plaats waar hij is. Hoe kostbaar is een broeder of een zuster die niet voor zichzelf, maar voor anderen en voor God leeft. Wat fijn is het dat een geliefde

bezigheid zonder een onvriendelijk gezicht wordt afgebroken om een ander een plezier te doen; dat iets prettigs voor een ander wordt opgeofferd; dat men het huis openstelt om anderen te helpen. Waar zo gehandeld wordt, dient men God, want, zegt de apostel Jakobus: 'Reine en onbesmette godsdienst voor God en de Vader is: wezen en weduwen te bezoeken in hun verdrukking' (Jak. 1:27), dus zichzelf te verloochenen.

Maar om zo te kunnen wandelen, moet men een hart hebben dat God echt liefheeft. Door de wet kan men niet tot zelfverloochening gebracht worden, tenminste niet tot de vorm die God aangenaam is; de liefde echter vermag alle dingen. Zelfverloochening heeft pas dan waarde voor God wanneer zij vrijwillig, ongedwongen gebeurt. Voor iemand die men liefheeft, is het niet moeilijk om wat te doen. Zelfs het moeilijkste doet men graag. In de liefde tot God, die haar oorsprong vindt in het ervaren van Gods liefde, ligt de kracht om zichzelf te verloochenen. Door de liefde gedreven geeft men graag zijn eigen wil op om de wil van God te doen; men is van harte gehoorzaam. Ja, wat nog meer zegt, men vindt een genot in dat verloochenen van zichzelf. En geen wonder! Bij het doen van de eigen wil komt er altijd ellende terwijl het doen van Gods wil ons vreugde bereidt. Waarom is er in de hemel eeuwige en volmaakte blijdschap? Omdat de gemeenschap met God door geen zonde, door geen zelfzucht of eigenliefde wordt verstoord.

Bovendien, het verloochenen van zichzelf heeft de beloning in zichzelf. Hier vindt het woord van de Heer Jezus zijn toepassing: 'Het is zaliger te geven [niet alleen geld en goed, maar bovenal zichzelf] dan te ontvangen' (Hand. 20:35). Hoe meer wij onszelf vergeten om het heil van anderen te zoeken, des te gelukkiger zullen onze harten zijn.

Een gelukkig gevoel, de vrede van God, zal ons hart vullen. God, onze Vader, zal erdoor verheerlijkt worden, want wat is groter wonder dan deze zelfzuchtige mensen als wij zijn, eigen genot, gemak, eer en roem te zien vergeten om voor anderen te zorgen. Iedereen zal moeten zeggen: dat kan alleen de genade van God doen. Wie anders dan God had, om maar één voorbeeld te noemen, de apostel Paulus in staat kunnen stellen om tussen het ontbonden te worden en met Christus te zijn en het hier blijven tot nut van de Gemeente, het laatste te kiezen (Fil. 1:23-26)? Dat was een zelfverloochening zelfs in die dingen waar het geen zonde geweest zou zijn het eerste te kiezen. Hij was een waardig navolger van de Heer Jezus, Die rijk zijnde, om onzentwil arm werd, opdat Hij ons rijk zou maken. Dat wij de Heer daarin mogen navolgen en het een genot vinden in het verloochenen van onszelf.